

Makó Ágnes

MIMIKRI

WORLD PRESS PHOTO

2022-10-09 | NOVELLA, WORLD PRESS PHOTO

Elbújtam. Csak akkor veszel észre, ha én is azt akarom.

Mindig is én voltam a legjobb bújócskában.

Teljesen belesimultam a méhnyálkahártyába, az ultrahang sem mutatott ki. Anya hormonjait is megbabráltam, minden terhességi tesztje negatív volt, és a hasa lapos maradt. Mégis sejtette, hogy ott vagyok.

Amikor megszülettem, nem sírtam hangosan, csak nyöszörögtem és hunyorogtam. A többi újszülött vörös fejjel ordított körülöttem a kórházban, én csak nézelődtem.

nem látott senki

Az oviban több gyereknek is ugyanaz volt a neve és a jele, mint nekem, úgyhogy egyik óvónéni sem volt biztos benne, hogy a csoportjába járok. Amikor csak lehetett, bementem a rikítózöld, műanyagzagú kisházba és magamra zártam az ajtót. Ha közös játék, éneklés vagy ebéd kezdődött, becsuktam a szemem és a sötétbe kerültem, ahol nem látott senki. A délutáni alvást szerettem.

Az iskolai tornasorban hátulról a második voltam. Nem nagy, de nem is a legkisebb, hanem a második, akin átugrik a soron végigfutó szem. Soha nem kellett kötélre másznom vagy kislabdát dobnom, a kézicsapatba sem választottak be. A bordásfal rúdjai közé préselődve, a medicinlabdák kupaca alatt vagy a kosárpalánk mögött töltöttem az időt.

Otthon senkinek sem tűnt fel, ha hazaértem. Anya és apa dolgozott, későn értek haza, addigra megírtam a leckét és aludtam. A tesóimmal mindig baj volt, bárányhimlő, betört ablak, fogszabályzás, igazgatói intő, ezekkel foglalták el magukat. Én színjeles voltam és futottam.

Amikor úszni tanultam, a medence aljára süllyedtem, megkapaszkodtam és alulról néztem, ahogy elúsznak fölöttem a többiek. Senki nem keresett. Vége lett az órának, kimásztak a medencéből, az öltözőbe rohantak, utána szalámis szendvicset ettek és a kisbuszba ültek. Akkor fellebegtem a medence tetejére, a vízen hanyatt fekve nézegettem a lekapcsolt mennyezeti lámpákat. Gyalog mentem haza.

Ha vendégségbe készültünk, olyan színű és mintájú ruhát vettem fel, mint a vendéglátók tapétája. A sárga-bordó csíkos vagy kék-szürke ruhámban csendben a nappali falához simultam és visszafojtottam a lélegzetemet.

A hajamat nyolc éve növesztem. Fekete és csillog. Most már teljesen betakar, ruhát sem kell hordanom. Ha kicsit előrehajolok, a hajam az arcom elé hullik és fekete leszek. Egy sötét folt. Ha lehunyod a szemed, megláthatsz.

kép | Irina Werning, Argentína, Pulitzer Center

2020 augusztusában a Buenos Airesben, Argentínában élő, 12 éves Antonella megfogadta, hogy csak akkor vágatja le hosszú haját, ha majd újra elkezdődik a COVID-19 világvárvány miatt felfüggesztett jelenléti oktatás az iskolában. Antonella azt mondta: a legdrágább kincsét ajánlja fel cserébe, hogy visszakapja igazi iskolás életét. A haja jelentette az identitását. Azt mondta: „Amikor végre visszamegyek az iskolába, tudni fogják, hogy más ember vagyok, más embernek érzem magam”. A haját 2021. szeptember 25-én vágatta le, azon a hétvégén, mielőtt újrakezdődött a jelenléti oktatás.

felső kép |Antonella egy műszörme takaró előtt áll otthonuk tetőteraszán 2021. május 25-én (Buenos Aires, Argentína). Minden nap felmegy a teraszra ruhát mosni és sütkérezni a napon. A megváltozott napirend, a tanulás, a játék, a családjuk megélhetése és egészsége miatt fél, szorong és nyugtalan a jövője miatt.

WORLD PRESS PHOTO 2022 kiállítás